

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 130.072 van 2 april 2004
in de zaak A. 99.588/X-10.061.**

- In zake :
1. de b.v.b.a. Hans en Kris CORVERS,
gevestigd te 3583 BERINGEN-PAAL,
Dullardstraat 15,
 2. Hans CORVERS,
wonende te 3600 GENK,
Meeënheide 38,
 3. Kris CORVERS,
wonende te 3583 BERINGEN,
Vaalvijverstraat 43

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat V. TOLLENAERE,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Koning Albertlaan 128.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. Hans en Kris CORVERS, Kris CORVERS en Hans CORVERS op 19 januari 2001 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 22 november 2000 van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur, waarbij aan de eerste verzoekende partij een voorstel tot vergelijk wordt geweigerd overeenkomstig artikel 158 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, voor het bouwen van een magazijn met woning en burelen gelegen te Beringen, Dullardstraat 15, op een perceel kadastraal bekend Sectie A, nr. 424g;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur A. EYLENBOSCH;

Gelet op de beschikking van 30 december 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 13 november 2003 terechtzitting bepaald wordt op 9 januari 2004;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. SAVELKOUL, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat V. TOLLENAERE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur op 22 november 2000 aan de eerste verzoekende partij meedeelt dat het in artikel 158, § 2, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna:D.R.O.) bedoelde certificaat niet kan worden opgesteld, dat derhalve het vergelijk in de zin van artikel 158 D.R.O. wordt geweigerd; dat dit de thans bestreden beslissing is;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord bij wege van exceptie de onbevoegdheid van de Raad van State aanvoert om kennis te nemen van een annulatieberoep tegen een weigering van vergelijk;

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord in essentie repliceren dat de onder de gelding van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (hierna coördinatiedecreet) door de verwerende partij aangehaalde rechtspraak van de Raad van State thans niet meer kan worden getransponeerd naar huidige casus, dat onder het D.R.O. "het al dan niet toestaan van een vergelijk (...) deel uit(maakt) van de administratieve procedure tot het bekomen van een regularisatievergunning", dat derhalve de weigering van vergelijk door de stedenbouwkundige inspecteur "een overheidsbeslissing (is) die bestreden kan worden door middel van een beroep tot

nietigverklaring", dat tenslotte de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg zelf uitdrukkelijk verwijst naar de Raad van State als beroepsinstantie;

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun laatste memorie stellen wat volgt:

"In casu gaat het over de overheidsbeslissing de mogelijkheid van een vergelijk in overweging te nemen of aan te bieden.

Deze beslissing affecteert de publieke vordering niet en kan deze niet affecteren.

Er dringt zich dus een onderscheid op tussen (1) de controle op het vergelijk, die aan de rechterlijke macht toekomt omdat het vergelijk de publieke vordering affecteert, en (2) de controle op de weigering een vergelijk voor te stellen.

Deze laatste weigeringsbeslissing is een overheidsbeslissing, die dient te beantwoorden aan alle geldigheidsvereisten die gelden voor overheidsbeslissingen, en die onderworpen is aan de controle van de administratiefrechtelijke rechtsmacht.

Deze controle zal de controle van de rechterlijke macht op een eventueel later tot stand gekomen vergelijk onverlet laten. De controle van de rechterlijke macht sluit derhalve de controle van de administratiefrechtelijke rechtsmacht op de beslissing houdende weigering een vergelijk in overweging te nemen of voor te stellen helemaal niet uit.

De controle van de rechterlijke macht op het vergelijk is erop gericht te vermijden dat de herstelverplichting inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw zou ondergraven worden door al te makkelijke transacties of vergelijken; de controle waarom verzoekers in deze procedure verzoeken betreft de bescherming van de burger tegen onwettig overheidsoptreden en deze controle behoort aan de Raad van State.

Verzoekers zijn dan ook van oordeel om de redenen, ontwikkeld in het inleidend verzoekschrift en (...) hun memorie van wederantwoord, dat de weigeringsbeslissing niet rechtsgeldig genomen is en dient te worden vernietigd.

De tussenkomst van de stedenbouwkundig inspecteur dient wel degelijk beschouwd te worden als een overheidsbeslissing dewelke openstaat voor een beroep tot nietigverklaring. Anders oordelen zou betekenen dat de stedenbouwkundige administratie in de persoon van de stedenbouwkundig inspecteur iedere aanvraag van een regularisatievergunning zou kunnen blokkeren door ieder vergelijk te weigeren, en dit zonder dat haar weigeringsbeslissing zou onderworpen zijn aan administratiefrechtelijk toezicht. Dat zulks zeker niet de bedoeling van de wet/decreetgever kan geweest zijn bij de invoering van de artikelen 158 en 159 van het DRO houdende de koppeling van de regularisatie aan een voorafgaand vergelijk.";

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie niets wezenlijks toevoegt aan hetgeen zij reeds heeft uiteengezet;

Overwegende dat uit artikel 158, § 1, laatste lid, D.R.O. (thans : artikel 158, laatste lid, D.R.O.) volgt dat, bij gebreke aan definitief geworden vergelijk - thans transactie geheten -, de overtreder in beginsel blootgesteld blijft aan strafrechtelijke vervolging voor de wederrechtelijk uitgevoerde werken of verrichte of voortgezette handelingen of wijzigingen en de overheid bevoegd blijft hieromtrent

één van de in artikel 149, § 1, D.R.O. bepaalde herstelmaatregelen te vorderen voor de bevoegde rechter van de rechterlijke orde; dat hieruit volgt dat de weigering tot het verlenen van "het vergelijk", op welk tijdstip dit ook plaatsvindt, hoe dan ook betrekking heeft op de uitoefening van de publieke vordering en op de vervolging van het herstel van het bouw misdrijf en dus behoort tot de gerechtelijke procedure, zodat alleen de rechter van de rechterlijke orde bevoegd is om kennis te nemen van betwistingen daaromtrent; dat de rechtsmacht van deze rechter die van de Raad van State uitsluit; dat de omstandigheid dat op het ogenblik van de thans bestreden beslissing, de beslissing inzake het vergelijk een noodzakelijke - doch niet voldoende - voorwaarde was in een administratiefrechtelijke procedure tot het verkrijgen van een regularisatievergunning, niet volstaat om de Raad van State bevoegd te maken kennis te nemen van betwistingen omtrent deze weigering van vergelijk; dat ook de omstandigheid dat deze weigering van vergelijk een eenzijdige administratieve rechtshandeling zou zijn, uitgaande van een administratieve overheid, op zich niet volstaat om tot de bevoegdheid van de Raad van State te kunnen besluiten; dat het de Raad van State niet toekomt van het beroep tot nietigverklaring van de weigering van vergelijk kennis te nemen; dat de exceptie van de verwerende partij wordt aangenomen; dat het beroep niet ontvankelijk is;

Overwegende dat de verwerende partij bij de betekening van de bestreden beslissing melding heeft gemaakt van "de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State"; dat het in de gegeven omstandigheden past dat de kosten ten laste van de verwerende partij worden gelegd,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 520,59 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee april 2004, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.